

การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลอีสาน โดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ ของไวท์ก๊อตสกี

Development of Basic English Writing Ability of First-Year Students at Rajamangala University of Technology Isan Using the Theme of Vygotsky's Scaffolding Techniques

กฤษณ์ ศรทัตต์¹, พิลานูช ภูษาวิโสตร์², พิมพ์ยุพา ประพันธ์³,
Krit Soratat¹, Pilanut Phusawisot², Pimyupa Prapan³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้จุดประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น โดยวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ก๊อตสกี 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้น ดำเนินการโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน จังหวัดกาฬสินธุ์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น จำนวน 3 แผน (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 60 ข้อ และ (3) แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแผนการเรียน จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

^{2,3} อาจารย์สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ Graduate Students Department of English Teaching, Faculty of Humanities and Social Sciences Mahasarakham University

^{2,3} Lecturers, of Humanities and Social Sciences Mahasarakham University

พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นที่ผลิตขึ้นมีประสิทธิภาพ 85.80/86.09 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นที่ผลิตขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.7858 แสดงว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 78.58 นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นด้วยวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอทดอก อยู่ในระดับมากและความพึงพอใจรายข้ออยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

คำสำคัญ : การเขียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน, ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น, เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอทดอก

Abstract

The purpose of this research were (1) development of Basic English writing ability using the Theme of Vygotsky's Scaffolding Techniques (2) to study the effectiveness index of lesson plans of English writing ability using the Theme of Vygotsky's Scaffolding Techniques (3) to study the students' satisfaction toward the development on Basic English writing ability by Scaffolding techniques. The samples of this research, selected by Purposive Sampling , pre and post basic English writing ability tests by using the Theme of Vygotsky's Scaffolding Techniques. The instruments used in this study were (1) 3 lesson plans of Basic English writing ability Using the Theme of Vygotsky's Scaffolding Techniques at average were 4.56 – 4.66 (2) 60 achievement tests of discrimination were 0.24 – 0.80 and reliability was 0.24 (3) 5 levels of 15 items of students' satisfaction form, the item discrimination (rxy) were 0.48 – 0.68, and reliability was 0.59. The data were analyzed were Percentages, Means, and Standard deviation. The results of the research can be concluded as follows. 1) The efficiency of the lesson plans of English writing ability produced were 85.80/86.09 which was higher than the determination criteria 80 /80 The effectiveness index of lesson plans of English writing ability (Sentence level) produced was at 0.7858. It showed that the students' learning progress was at 78.58

percent and the students' satisfaction toward the development on Basic English writing ability by Scaffolding techniques were much, the students' satisfaction toward were at much to the most.

Keywords : English Writing for Daily Life, Basic English Writing Ability, Vygotsky's Scaffolding Techniques

บทนำ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมานี้ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ผู้สอนได้ให้ความสำคัญกับทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยไม่เป็นที่น่าพอใจ กล่าวคือ ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่มีหลากหลายในยุคสารสนเทศ ซึ่งมีสาเหตุมาจากปัญหาต่างๆ เช่น ความสลับซับซ้อนในแง่ของการใช้ภาษา การถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนให้ผู้อ่านเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงกัน โดยเฉพาะการเขียนภาษาอังกฤษต้องอาศัยความรู้ความสามารถหลายด้าน เช่น การใช้คำ และสำนวนไวยากรณ์ เป็นต้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการเขียนมักจะถูกละเลย ผู้เรียนมีโอกาสน้อยมาก เนื่องจากไม่มีการสอบเขียนเข้ามหาวิทยาลัย (Adipataranun, Nitida., 1996) นอกจากนี้ผู้สอนยังเน้นเนื้อหาความรู้ตามหนังสือเรียน เน้นความจำ และตามความคิดของผู้สอน โดยที่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น (Kaewdang, Rung., 1998) ซึ่งเป็นการปิดกั้นการพัฒนากระบวนการคิดและการแลกเปลี่ยนกระบวนการคิด เมื่อผู้เรียนเผชิญกับการเขียนอย่างจริงจัง จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกวิตกกังวลในการเขียนและส่งผลให้ความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ดังนั้นทักษะการเขียนของผู้เรียนยังเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องพัฒนาควบคู่กันไปเพราะการเขียนเป็นทักษะที่ช่วยพัฒนาความคิดและสติปัญญา ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้คิดแก้ปัญหา และลำดับสถานการณ์ได้ Sirikhun, Sudsiri (2000) ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยศึกษาถึงระดับความสามารถและปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำมาก และนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในทักษะการเขียน

ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัญหาการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และกลไกการเขียน รวมทั้งไม่สามารถรวบรวมความคิดเป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ ซึ่งสอดคล้องกับสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพรหมเพชร จังหวัดนครนายก พบว่า ผู้เรียนได้รับการสอนโดยวิธีการเขียนน้อยมาก อีกทั้งพื้นฐานด้านคำศัพท์ ความเข้าใจในการเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน โครงสร้างทางไวยากรณ์ สำนวนตลอดจนกลไกทางภาษาทำให้นักเรียนไม่สามารถสื่อสารหรือถ่ายทอดความคิดออกมาให้เป็นภาษาเขียนที่เข้าใจได้ นักเรียนมักจะเขียนแบบแปลคำต่อคำโดยเปิดพจนานุกรมไทย-อังกฤษ แล้วจึงนำคำศัพท์เหล่านั้นมารวมเป็นประโยคเช่นเดียวกับภาษาไทย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนเกิดความท้อแท้ใจในการเขียนภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษต่ำ จากงานวิจัยของ Sornkit, Sasipim (2008 : 40 - 41) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ได้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 แบบฝึก ใช้เวลาเรียน 20 ชั่วโมงสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 72.92 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 65.00

อย่างไรก็ตาม การสอนจะประสบความสำเร็จได้ ควรประกอบด้วยการนำเสนอหรือวิธีการสอนที่ดี ดังนั้นเพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะบูรณาการการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้กับวิธีการสอนเขียน ของ Aksaranukror, Supatra (1989 : 111-112) เพื่อให้ได้วิธีสอนแบบใหม่ที่สามารถช่วยให้การเรียนการสอนมีพัฒนาการและประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นซึ่งเป็นการสอนทักษะเขียนประกอบด้วย 4 ขั้นตอน 1) ขั้นตอนจุดประสงค์นำทาง คือ เป็นความรู้ทางด้านศัพท์ และสำนวนที่ควรรู้ก่อนการเขียน 2) ขั้นตอนจุดประสงค์ปลายทาง คือ คือความต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่จะสื่อสารโดยการเขียน 3) ขั้นตอนการการสอนเพื่อสำรวจดูว่า ใครเป็นผู้เขียน เขียนให้ใครอ่าน ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารอย่างไร ตลอดจนความรู้สึกของผู้เขียน วิธีเขียนต่างๆ 4) ขั้นตอนฝึกเขียน โดยในระยะเริ่มต้น ควรใช้วิธีเขียนแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน ระยะต่อไปให้เขียนโดยการแนะแนวทางให้เขียน และระยะสุดท้าย

ให้เขียนแบบเสรี โดยกำหนดสถานการณ์ให้และขึ้นการถ่ายโอน หลังจากการฝึกเขียนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ถ้าได้ทำการศึกษาหาวิธีที่จะสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนให้ถึงขีดสูงสุดตามความสามารถ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญข้อหนึ่งในการจัดการศึกษาทุกรูปแบบเมื่อพิจารณาถึงแนวทางที่จะพัฒนานักเรียนให้มีศักยภาพในการเรียนรู้ พบว่า มีวิธีการหนึ่งที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ คือ การช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ หรือเรียกว่า สแกฟโฟลด์ดิ้ง (Scaffolding) ซึ่งเป็นวิธีการตามแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ที่พัฒนาการมาจากแนวคิดของไวทือดสกี เรื่อง พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) เป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน สามารถนำไปสู่พัฒนาการสนับสนุนพัฒนาการออกไปอย่างไม่มีขีดจำกัด โดยอาศัยสื่อกลางที่มีความหมายคือ ภาษา ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม วัฒนธรรม การเลียนแบบ และการชี้แนะหรือการช่วยเหลือ ซึ่งการชี้แนะหรือการช่วยเหลือ เป็นการร่วมมือทางสังคม ที่สนับสนุนพัฒนาการทางความรู้ความเข้าใจ เกิดการเจริญงอกงาม โดยจะเน้นการที่บุคคลที่มีความเชี่ยวชาญกว่า อาสาที่จะมีส่วนร่วมให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์การเรียนรู้ โดยให้การดูแลเอาใจใส่และปรับปรุงผู้เรียนที่เริ่มฝึกหัดการจัดเตรียมสิ่งที่จะสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนเพิ่มความรู้ความเข้าใจในการแก้ปัญหาไวทือดสกีเปรียบเทียบกับเป็น “นั่งร้าน (Scaffold)” ซึ่งในบริบทที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ หมายถึง “การเสริมต่อการเรียนรู้” ซึ่งต่อมานักการศึกษาชื่อ วูด บรูเนอร์ (Wood, Bruner) ได้นำแนวทางของไวทือดสกีมาเผยแพร่ ขยายความ และมีชื่อเสียงเป็นอย่างมาก โดยเรียกว่า การช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ว่า หมายถึง บทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีต่างๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถ แก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง โดยเน้นการจัดเตรียมสิ่งที่เอื้ออำนวย การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนขณะที่ผู้เรียน กำลังแก้ปัญหา หรือกำลังอยู่ระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน (Internalization) ให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเองซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนให้ก้าวไปในระดับที่สูงขึ้นไป โดยเสนอวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ไว้ 6 ประการ ซึ่งผู้สอนสามารถที่จะนำไปใช้ได้ คือ

- 1) การสร้างความสนใจ (Recruitment) กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้

ด้วยความสนใจ 2) ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการระเบียบหรือกฎเกณฑ์ (Reduction in Degree of Freedom) 3) รักษาทิศทางการเรียนรู้ (Direction Maintenance) ผู้สอนต้องดูแลวัดขั้นผู้เรียนเป็นพิเศษเพื่อให้เรียนรู้มุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายตั้งไว้ 4) กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาของสิ่งที่เรียนรู้ให้เด่นชัด (Marking Critical Features) ด้วยภาษาที่ให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายๆ และถูกต้องตรงกัน 5) ควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน (Frustration Control) รับรู้ต่ออารมณ์ของผู้เรียนที่แสดงออกมาซึ่งเป็นเครื่องมือที่ตัวอย่างหนึ่งในการทำให้ผู้เรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์และการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหา 6) การสาธิต (Demonstration) หรือมีแบบอย่างให้กับผู้เรียนในการแก้ปัญหาการเรียนรู้

ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบงานสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา และเป็นผู้สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (English Writing for Daily Life) จึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการ (Management) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตกาฬสินธุ์โดยใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอทดอก บูรณาการกับขั้นตอนการสอนเขียนของสัทธา อักษรานุเคราะห์ (2540) ออกแบบการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึก เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 80 รวมทั้งมีความพึงพอใจในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น อีกทั้งให้ผู้เรียนได้บรรลุเป้าหมายการเรียนในระดับชั้นที่ตนเรียนและเป็นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนในอนาคตอันจะส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาให้สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอทดอก (Scaffolding) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น โดยวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอทดอก (Scaffolding) ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการ

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น โดยวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอทดอก (Scaffolding)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 สาขาการจัดการ จำนวน 30 คน และสาขาการตลาดจำนวน 30 คน รวม 60 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่ได้ ผ่านการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ และวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มาแล้ว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากเป็นห้องที่ นักศึกษามีปัญหา เรื่องการเขียนเป็นจำนวนมาก และยังเป็นนักศึกษาห้องที่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองเป็นแบบทดสอบวัด ความสามารถที่ให้ผู้เรียนสามารถเขียนประโยคสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่อง 1) งานอดิเรก 2) การถามและบอกทาง 3) การต่อรองราคา

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสนทนาเกี่ยวกับเรื่อง 1) งานอดิเรก 2) การถามและบอกทาง 3) การต่อรองราคา จำนวน 3 แผน แผนละ 6 คาบ คาบละ 60 นาที รวม 18 คาบ

2.3 แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องมือที่ให้คะแนนและระดับความสามารถในการเขียนของผู้เรียนไว้ 5 ด้านได้แก่ 1) เนื้อหา 2) การเรียบเรียง 3) การใช้ภาษา 4) คำศัพท์ 5) กลไทางภาษา

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการสอนเป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า (Rating Scale) โดยให้นักศึกษาประเมินค่าน้ำหนักความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

2.5 แบบบันทึกการเรียนรู้หลังการเรียนการสอน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นไปทดสอบก่อนเรียน (Pre test) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ชั้นปีที่ 1

สาขาการจัดการ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และตรวจเก็บคะแนนไว้ใช้เวลา 1 คาบ คาบละ 60 นาที โดยผู้ศึกษาค้นคว้าจัดสอบและตรวจให้คะแนนเอง

3.2 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกี

3.3 หลังจากสอนเนื้อหาทั้งหมดแล้ว นำแบบทดสอบชุดเดิมมาทำการสอบหลังเรียน (Post test) กับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้ง หลังจากทดลองสอนครบ 3 แผนแล้ว ตรวจเก็บคะแนนเพื่อที่จะนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 นำคะแนนของนักศึกษาที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนและคะแนนจากการทำแบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.5 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาทุกคนมาวิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.6 สรุปผลและอภิปรายผล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำผลคะแนนที่เขียนได้จากการทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนการทดลอง และหลังการ ทดลองที่เป็นรายบุคคลโดยผู้ประเมิน 3 คน มาหาค่าเฉลี่ยแล้วนำค่าเฉลี่ยดังกล่าวมาหาค่าเฉลี่ยของคะแนนจากนักเรียน 30 คน ทั้งก่อนทดลองและหลังทดลอง แล้วนำค่ามาเปรียบเทียบเพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนโดยรวมและเปรียบเทียบองค์ประกอบความสามารถในการเขียน ด้านเนื้อหา การเรียบเรียง การใช้ภาษา คำศัพท์และ กลไทางภาษา

4.2 นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนมาหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยการเปรียบเทียบความถี่

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลของคำถามปลายเปิดที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนเขียน เพื่อหาค่าความถี่ แล้วแปลงเป็นค่าร้อยละ จากนั้นนำมาเขียนเป็นความเรียง

5. สถิติที่ใช้ เป็นสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Stadistics) นำเสนอด้วยค่าความถี่ ร้อยละ ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการศึกษา

ผลการทดลองพบว่า คะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนรายบุคคล และจากการทดสอบปฏิบัติท้ายแผน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 901 จากคะแนนเต็ม 1,050 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.80 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น (ระดับประโยค) โดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกีมีประสิทธิภาพกระบวนการ (X) เท่ากับ 85.80 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกีของนักศึกษา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	รายการคะแนน		รวม 1,050 คะแนน
	ทดสอบท้ายแผน คะแนนเต็ม 600 /แผน	พฤติกรรมการเรียนรู้ คะแนนเต็ม 450 /แผน	
1	498	390	888
2	516	387	903
3	525	387	912
รวม	1,539	1,164	2,703
K	513	388	901
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย	85.80		

ประสิทธิภาพของกระบวนการ ($E_1 E_2$) เท่ากับ 85.80

การประเมินก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่ผลิตขึ้นของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 25.82 คิดเป็นร้อยละ 86.09 มีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ($E_1 E_2$) เท่ากับ 86.09 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ ของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น โดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกีของนักศึกษา

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ก่อนเรียน	900	315.50	10.51	2.17	35.05
หลังเรียน	900	774.85	25.82	1.89	86.09

ประสิทธิภาพตาราง พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนรายบุคคลและจากการประเมินผลการปฏิบัติใบงาน มีค่าเฉลี่ย 901.00 คิดเป็นร้อยละ 85.80 และคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.81 คิดเป็นร้อยละ 86.09 ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้น จึงมีประสิทธิภาพซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกีของนักศึกษา

คะแนน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	1050	901.00	0.96	85.80
คะแนนการทดสอบหลังเรียน (E_2)	900	25.82	1.89	86.09

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1 E_2) เท่ากับ 85.80/ 86.09

ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนจัดการเรียนรู้ที่คำนวณจากสูตร โดยการทดลองจากผู้เรียนก่อนสอบและหลังเรียนพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.7858 คิดเป็นร้อยละ 78.58

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกีของนักศึกษา

คะแนนทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมของคะแนนทดสอบ	ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
ทดสอบก่อนเรียน	30	30	315.52	0.7858
ทดสอบหลังเรียน	30	30	774.85	

ผลการศึกษาความพึงพอใจ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.40 และมีความพึงพอใจในการเรียนรู้รายข้ออยู่ในระดับมีมาก ถึงมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 4.06 - 4.80 โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบประเมินของ ลิเคอร์ท (Likert) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) กำหนดระดับการประเมินคุณภาพเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกี

ความพึงพอใจในการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. วิธีสอนน่าสนใจ ทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น	4.46	0.51	มาก
2. เนื้อหาที่กำหนดให้เขียนนั้นผู้เรียนเห็นว่าไม่ยากจนเกินไป	4.23	0.48	มาก
3. เนื้อหาที่ผู้เรียนเขียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้	4.50	0.63	มาก
4. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้หลักการเขียนได้จากแบบฝึก	4.66	0.56	มากที่สุด
5. ผู้เรียนสามารถช่วยกันเขียนข้อความภาษาอังกฤษภายในกลุ่ม	4.20	0.65	มาก
6. สื่อในการเรียนน่าสนใจและเพียงพอต่อการใช้ในการเรียนการสอน	4.30	0.67	มาก
7. เนื้อหาที่เรียนเป็นเรื่องที่นำไปใช้ประโยชน์ได้	4.36	0.61	มาก
8. ผู้เรียนมีความพอใจในคะแนนผลงานที่ผู้เรียนทำได้	4.50	0.68	มาก
9. สื่อประกอบการสอนมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา และช่วยให้เข้าใจเรียนมากยิ่งขึ้น	4.53	0.62	มากที่สุด
10. ผู้เรียนในกลุ่มยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	4.40	0.62	มาก
11. ผู้เรียนให้ความร่วมมือและช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี	4.30	0.62	มาก
12. ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มมีโอกาสแสดงความคิดเห็น	4.30	0.62	มาก
13. ผู้เรียนพอใจในวิธีการให้คะแนนผลงานการเขียนแต่ละครั้ง	4.06	0.49	มาก
14. นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเรียนมากขึ้น	4.40	0.51	มาก
15. นักศึกษาชอบการเรียนการสอนที่ใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกี	4.80	0.49	มากที่สุด
โดยรวม	4.40	0.58	มาก

สรุปผลและอภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการ โดยวิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกี สามารถสรุปได้ดังนี้

1. แผนการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการ โดยใช้วิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวก็อตสกี ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 85.80/86.09 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพตามความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า อาจเป็นผลเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น จากการศึกษาทฤษฎีหลักการ แนวทางของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น ควบคู่ไปกับการศึกษาสาระการเรียนรู้ และศึกษาวิธีการเขียนแผนจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยได้ดำเนินการคัดเลือกและกำหนดเนื้อหาตามหลักสูตร เพื่อให้เหมาะสมกับวัย และความต้องการของผู้เรียนที่สามารถพัฒนาการได้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น ได้รับการตรวจสอบคุณภาพความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญในด้านสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล แผนการทดลองใช้แล้วนำมาปรับปรุงให้มีความถูกต้อง สมบูรณ์ ก่อนนำไปทดลองสอนจริง เหตุผลประการสำคัญเนื่องจาก แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนผังความคิดเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน เรื่อง Hobbies, Asking for and Giving Direction และ Bargain and Making a decision ที่พัฒนาขึ้นเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้รับการออกแบบกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน เนื่องจากมีเพลง และมีการแสดงท่าทางประกอบเพลงเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนและเรียนรู้อย่างสนุก และในชั้นกิจกรรม นักเรียนได้เรียนรู้โดยการปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อให้นักเรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง และได้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในการทำงานกลุ่ม นอกจากนั้นในแผนการ

จัดการเรียนรู้อย่างมีกิจกรรมที่หลากหลายที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเอง คือด้านภาษา ด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย ด้านดนตรี ด้ายสังคม ด้านเข้าใจตนเอง และด้านธรรมชาติ ซึ่งทำให้นักเรียนมีความสุข และพอใจในการทำงานด้านที่ตนเองถนัด โดยเฉพาะด้านดนตรี ด้านเคลื่อนไหวร่างกาย และด้านสังคม เช่น กิจกรรมร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบเพลง ได้เล่นเกม ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น มุ่งมั่นต่อการเรียนรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นของนักเรียนระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการ โดยใช้วิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์กอตสกี (Vygotsky, 1978) Jitaban, Atitayal (2010) ได้กล่าวไว้ว่า ข้อมูลจากผังมโนทัศน์ที่สรุปเนื้อหาบทอ่านคือข้อมูลใจความหลักใจความเสริมทำให้นักเรียนเห็นภาพรวมที่ควรนำมาเขียนสรุปความ รวมทั้งเกณฑ์การประเมินงานเขียนสรุปความภาษาอังกฤษก็เป็นกรอบขึ้นทางให้นักเรียนรู้แนวทางการเขียนที่จะทำได้คะแนนที่ดีจากประเมินการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษ

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาการจัดการ มีค่าเท่ากับ 0.7858 แสดงว่า นักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.7858 หรือคิดเป็นร้อยละ 78.58 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้เรียนรู้จากแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นผ่านกระบวนการสร้างและหาคุณภาพอย่างเป็นระบบ เนื้อหาของเรื่องที่เรียนน่าสนใจ และเป็นเรื่องใกล้ตัวของผู้เรียน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ประกอบกับแผนกิจกรรมการเรียนรู้มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ ทำให้ผู้เรียนสนุกสนานและไม่เบื่อเรียน แต่กลับให้ความสนใจมากขึ้นและก่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างความรู้ความสามารถของตนเองสู่ความสามารถทางสติปัญญาด้านต่างๆ มากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงขึ้น รวมทั้งการจัดกิจกรรมยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิด แก้ปัญหาตามเหตุผล สามารถนำเอาภาพ ประสบการณ์ และจินตนาการมาเขียนเป็นข้อความที่ถูกต้องได้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนรู้จักใช้เหตุผลโดยใช้

วิจารณ์ญาณเข้าช่วย ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะ และประสบการณ์ จนสามารถสร้างหรือเขียนประโยคได้ด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่าที่จะคอยฟัง หรือทำตามผู้สอนอย่างเดียว ซึ่งเป็นการเสริมแรงให้การเรียนรู้ มีความหมายมากขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike, 1969) ที่กล่าวถึงการเสริมแรงหรือการให้รางวัล หรือ ความสำเร็จ จะส่งเสริมการแสดงพฤติกรรมต่างๆ หรือก่อให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวจึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Choorak, Juraisiri (2009) การพัฒนาวิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ทักษะการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีความเสี่ยงทางด้านวิชาการโดยใช้ชุดฝึกทักษะกรณีศึกษา : นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดควนแร่ จังหวัดพัทลุง ปีการศึกษา 2551 จำนวน 7 คน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 6 หน่วย พบว่า นักเรียนทุกคนทำใบงานในแต่ละชุดฝึกได้คะแนนในระดับ 2 ขึ้นไปจากเกณฑ์การประเมิน 3 ระดับ

3. ผลการสำรวจแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอตสกีในรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น $\bar{X} = .707$ และมีค่าเฉลี่ยรายข้อของแบบวัดความพึงพอใจ ตั้งแต่ 4.06 - 4.80 แปลผลอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดและมีค่าเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.40 หมายความว่ามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอตสกีทำให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ได้ช่วยเหลือกันและกันในการเรียนรู้โดยการแนะนำจากครูผู้สอนก่อน รวมทั้งได้ทำกิจกรรมจากแบบฝึกทักษะเนื้อหาและใบงานเป็นเรื่องที่นักศึกษาชอบ เรื่องที่นำมาใช้ในการเรียนรู้เป็นเรื่องที่มีเนื้อหาไม่ยากเกินไป เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน นักศึกษาได้ฝึกทักษะต่างๆ และมีความมั่นใจกล้าแสดงออก สื่ออุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนรู้น่าสนใจ มีความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของนักศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ อาจเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้นักศึกษา มีความพึงพอใจ ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอตสกี แปลผลอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ผู้สอนควรมีความระมัดระวังและไตร่ตรองในการเลือกสรรบทอ่านที่มีเนื้อหาเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการสร้างสรรคความรู้เชิงสังคมโดยควรเป็นเนื้อหาบทอ่านที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน

1.2 ผู้สอนควรฝึกผู้เรียนในเรื่องของโครงสร้างประโยค เนื่องจากผู้เรียนบางคนขาดทักษะในเรื่องของโครงสร้างประโยค จึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้อถอย และไม่สามารถเขียนประโยคเพื่อการสรุปความได้

1.3 ผู้สอนควรมีการฝึกนักศึกษาเกี่ยวกับการหาใจความสำคัญ และใจความสนับสนุนจากบทเขียนให้มากขึ้นด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การทำแบบฝึกหัดแบบเลือกตอบที่มีหลายตัวเลือก เพื่อผู้เรียนจะได้เกิดการเปรียบเทียบและเห็นถึงความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญกับข้อมูลที่เป็นรายละเอียด

1.4 ผู้สอนไม่ควรใจร้อนรีบด่วนสรุปบทเรียนช่วยผู้เรียนเพราะอาจทำให้ผู้เรียนขาดความพยายามคิดและจดจำ ซึ่งกิจกรรมการฝึกทักษะต้องอาศัยการฝึกเพื่อให้เกิดทักษะทางการคิด และสามารถเขียนรายละเอียดข้อมูลได้อย่างถูกต้องและต่อเนื่อง

1.5 ในการอธิบายแสดงความคิดเห็นหรือการทำกิจกรรมอื่นๆ ในขณะเรียน การเขียนภาษาอังกฤษ ครูควรกระตุ้นนักเรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นหรือตลอดเวลาเพื่อฝึกทักษะด้านอื่นๆ ควบคู่ไปด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนโดยใช้เทคนิคการสอนเขียนแบบอื่นๆ กับวิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอตสกีกับเนื้อหาและระดับชั้นเดียวกัน

2.2 ควรมีการจัดการเรียนการสอน โดยวิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอตสกีกับนักเรียนในระดับอื่นๆ

2.3 ควรมีการจัดการเรียนการสอน โดยวิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของไวท์ฮอตสกีกับทักษะอื่น เช่น การฟัง อ่าน และพูด

2.4 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้วิธีการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้สาระอื่นๆ ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Adipataranun, Nitida. (1996). Education Research Center, Faculty of Education: Chiang Mai University. *Journal of Educational Research*, 2(1), 8-15.
- Aksaranukror, Supatra. (1989). *Teaching language Skills and Culture*. Department of Secondary Education, Faculty of Education: Chulalongkon University, Bangkok.
- _____. (1997). *The Use of Communication Strategies to English Teaching*. Chulalongkon University. Bangkok.
- Choorak, Juraisiri. (2009). *Development of Study Skills Scaffolding Approach of a Academically At-Risks Students Using Packages: A Case of Study of Watkuanrae School*. (Doctoral of Education Program). Curriculum and Instruction Graduate School: Kasetsart University.
- Jitaban, Atitaya. (2010). *Using Multiple Intelligence Activities to Enhance English Reading, Writing Abilities and cooperative skills of Mathayom Suksa 3 students*. Chiang Mai University.
- Kaewdang Rung. (1998). *Thai Education Revolution*. (2nd ed.). Bangkok: Matichon.
- Sirikhun, Sudsiri. (2000). *The Use of Cooperative Learning Strategies with CIRC to Develop The Students' Ability in Writing*. Mahasarakham University.
- Sornkit, Sasipim. (2008). *Development of English Writing Skills Using Controlled to free Writing Exercises for Prathom Suksa 6 students*. Chiang Mai University.